

A Szeretet, a Végtelen Intelligencia avagy Az Egység Törvénye – 13. rész –

Az Egység Törvénye A Ré-Közlések szellemében a barátságról

*"A tudás megosztása nem lehetőség,
hanem kötelesség."*

A barátságról szellemi szempontból

A „barát, barátnő, barátság” kifejezések igen gyakran használatos szavak a mai társadalomban. Fizikai létünk során számtalan megtestesült lélekkel találkozunk, és közülük választjuk ki az úgynevezett barátokat.

Barátságnak nevezik azt, ami a személyes kapcsolatok egyik formája, mely az érdekek közösségére és kölcsönös vonzalomra épül. (E kifejezés jelentése közel áll az érdekszeretet fogalmához.)

Az effajta emberi kapcsolat során kialakulhat az egyénben az a képzet, hogy a barát alteregó, vagyis a személyiségünk hasonmása, sőt a „lélektárs” megnevezés is közkedvelt egy-egy barátnak vélt érzélem során. A lélektárs kifejezést többnyire tudatlanul használják az emberek. Fogalmuk sincs róla, hogy valójában ki/mi is a lélektárs, tulajdonképpen e szóval adnak nyomatékot annak, hogy fontos és nélkülözhetetlen az a személy, akiről szó van.

A barátság pszichológiai tartalma és funkciói az életkorral változnak. Már kisgyermekkorban, a bölcsődében és az óvodában is szövődnek baráti kapcsolatok, ám a gyermeki barátság nem reflektív (visszaható), hanem közvetlen, s főként a közös tevékenységgel függ össze.

Óvoda után következnek az iskolai évek, s ez idő alatt kezdenek az emberi kapcsolatok az értelem és az értelem alapján kialakulni. Itt már a barátság nemcsak a helyzet és az érdekek közösségét követeli meg, hanem a kölcsönös szimpátiát, az érzelmi vonzódást is. Két ember egymáshoz való jó viszonyához elengedhetetlen egyfajta érzelmi és értelmi közös kapcsolódási pont, hiszen ahhoz, hogy megértés legyen közöttük valamiben egyet kell érteniük, továbbá meg kell látniuk egymásban azokat a tulajdonságokat, értékeket és szépségeket, melyeket magukban is szeretnek.

Serdülő-, és ifjúkorban az öntudatosodással együtt kialakul egy bizalmas jellegű kapcsolat szükséglete. Az ifjúkori barátság, mint az első önálló választáson alapuló vonzalom, érzelmileg rendkívül telített.

Ahogy az ember felnőtté válik a gyerekkori barátok nagy része lemorzsolódik, és újak jönnek a régi helyébe.

A barátságot, mint az embereket egyesítő erőt mindig fontos társadalmi – erkölcsi értékeknek tartották a világon.

A barátság tágabb értelemben nemcsak személyes, hanem társadalmi kapcsolat is lehet (népek-, államközi barátságok).

Már egy ideje figyelem a világban, a környezetemben és a magánéletemben is kialakuló barátnak nevezett kapcsolatokat.

Tapasztalataim summázásakor megállapítottam,

hogy az igazi, feltétel és érdek nélküli barátság nem több, mint illúzió, káprázat, s ennél fogva nem létezik.

Sokszor megfogalmazódtak már bennem a kérdések:

Hogyan nevezheti magát barátnak vagy barátnőnek az, akinek a szeretete egy szempillantás alatt át tud változni gyűlöletté?

Valóban arról szólna az igazi barátság, hogy a másik emberre rázúdítjuk a magunk terheit (problémáit) és elvárjuk szeretett barátunktól, hogy együtt cipelje velünk (sőt, ha lehetséges inkább oldja is meg helyettünk, elvégre barát...)?

Vagy azt jelentené a barátság, hogy segítséget nyújtunk, s közben már azt fontolgatjuk, hogyan tudná a barátunk meghálálni a jótettünket?

Milyen barátnak tartja magát az, aki irigy a barátjára?

A feltétlen barátság pedig az lenne, ha a férjünkön vagy feleségünkön (szerelmünkön) osztozunk a kedves baráttal/barátnővel?

Sokszor szembesülhetünk azzal a szomorú valósággal, hogy akit a legjobb barátunknak hittünk, valójában nem az.

A „legjobb barátok” a legnagyobb ellenségekké tudnak válni...

Hogyan és miért változhat a legjobb barát a legrosszabbá?

Az „igaz barátot” bizalmába fogadja az ember, megosztja vele a legféltebb titkait, kitarja előtte legmélyebb érzéseit és ennek egyenes következménye lesz az, hogy sebezhetővé válik a személy. Vakon hisz benne, hogy a legjobb barátja mindig számíthat és naivan azt gondolja, hogy barátságuk a sűrít tart.

Több olyan élethelyzetnek voltam már tanúja, amikor a hosszú, évekig tartó barátság egy szempillantás alatt szertefoszlott és gyűlöletté vált.

Láttam azt, amikor egy házasságot gátlástalanul a legjobb „álbarát” tett

tönkre azzal, hogy összekeveredett barátjának párjával.

Azt is láttam, aki a „legjobb barátnak” nevezte magát és olyan magánéletre vonatkozó bizalmasan közölt információval próbálta megbántani „szeretett barátnőjét”, amiről úgy vélte, hogy most aztán sikerül teljesen padlóba döngölnie érzelmileg.

De ismerek olyan kedves barátot is, aki a szeretetteljes önzetlenné mondott segítségét hánytorgatta fel, és számtalanszor emlékeztette barátját „segítségnek” pénzbeli értékére.

A békétlen, depressziós „barátok” pedig talán a legrosszabbak. Mivel az ilyen emberek magukkal sincsenek kibékülve, és mindig másokban, illetve a környezetükben keresik a hibát, ezért szinte lehetetlen örömet okozni nekik. Az ilyen emberrel nem konstruktív, hanem destruktív kapcsolatot lehet csak létrehozni. Az állandóan békétlenkedő, haraggal és dühvel telített személy energetikailag csakis romboló hatással van a környezetére. A harag, a düh, a rosszindulat és az irigység nem a baráti kapcsolatok alapját képezi!

Az „igaz barát”, „legjobb barát” csak nagy szavak, melyek arra engednek következtetni, hogy érzelmi szinten kiemelünk valakit az emberek sokasága közül, és valamiért jobban vonzódunk a kiválasztott személyhez. Érzelmileg közelebb engedjük magunkhoz az egyént és bizal-

mat szavazunk neki, vagyis hiszünk benne, hogy általa és vele erősebbé válhatunk. Természetesen ennek az eszmének is van igazságalapja, hiszen azok az emberek, akik az életünkben szerepet kapnak nagymértékben hozzájárulnak fejlődésünkhöz. Ismerjük a mondást, hogy „egységben az erő” (Két ember kapcsolata is alkothat egységet...).

Nincsen jó barát, vagy rossz barát! Csak ember van, azon belül pedig testvér (nem a fizikai test vérokonságára értendő).

Általában minden ember életében feltűnik 1-2 olyan személy, akivel nem vagyunk együtt sülve-főve, nem mindennaposak a beszélgetések mégis közel állnak a szívünkhöz. Ők nem barátok, hanem annál sokkal többek – TESTVÉREK.

TESTVÉRISÉG

Az ezoterikus tanításokban gyakran használatos a testvériség kifejezés (az egyházi személyek is többnyire így szólítják a híve-

ket).

Maga a „testvériség” szó sokat mond jelentéséről (Test – vér – is – ég), hiszen a vér azonoságát és a fejlődés egyenlőtlenségét foglalja magában, és ezáltal pontosan leírja azt a köteléket, amely a világ minden teremtményét összeköti egymással. Ez a kötelék azonoság az élet sokféleségének megnyilvánulása tekintetében.

Mit jelent ezt?

Egyek vagyunk eredet szerint (az EGY-től, Istentől származunk), egyek kifejeződésünk módszerei és célunk szerint (emberként születünk és közös a célunk: fejlődés). Megjegyzem, az állatok, a növények, az ásványok, valamint a szabad szemmel nem látható teremtmények (Arkangyalok, Angyalok, Felemelkedett Mesterek stb.) is a testvériséghez tartoznak.

A testvériség nem formát (vérokonságot) jelent, hanem az életet, amely bölcsen és szeretettel intéz minden dolgot.

Akit egy kicsit is megérint valakivel szemben a valódi (szellemi) testvériség érzete, az soha nem fog haragot, gyűlöletet és sértődöttséget érezni testvére iránt. A testvériség tudatállapotában olyannak fogadjuk el embertársunkat érényeivel és hibáival együtt, amilyen. Nincsenek elvárásaink és nincsenek feltételeink vele szemben. Szeretjük, és szinte csodáljuk testvérünket, hiszen magát a megnyilvánult Istent látjuk benne (és persze egy kicsit saját magunkat is).

A fentebb írtak nem irányulnak senki ellen. Ha esetleg valaki azonoságot vél felfedezni a sorok tartalma és önmaga között az csak a „véletlen” (amiben nem hiszek) műve lehet.

Ne feledjük, hogy ami történik velünk az minden értünk van!

Mindegy, hogy barátságról vagy esetleg szerelemről szól a tanmese, mert ezek mind az ember szellemiségének és lelkiségének fejlődését

(tapasztalatszerzését) segítik elő.

A legjobból a legrosszabbá vált barát is tanít nekünk valamit. Mielőtt elkezdenénk haragudni, és gyűlölni nézzünk magunkba!

Mi tökéletesek vagyunk?

Persze, hogy nem.

Ő sem az, de a maga módján törekszik rá...

Szerző: Kevamaria
Forrás: www.logoszvilag.hu